

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

“ДОЙДЕТЕ ВИЕ, БЛАГОСЛОВЕНИ!”

ПОСЛАНИЕ ОТ КРЪГА НА МАСЛОТО

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти.....	4
Видението в Божието Светилище.....	9
1. Първият от Божиите Съвършени дарове.....	14
2. Вторият от Божиите Съвършени дарове.....	18
3. Третият от Божиите Съвършени дарове.....	25
4. Четвъртият от Божиите Съвършени дарове.....	32
5. Петият от Божиите Съвършени дарове.....	39
6. Шестият от Божиите Съвършени дарове.....	44
7. Седмият от Божиите Съвършени дарове.....	50

“Тогава царят ще рече на тия, които са от дясната Му страна: Дойдете вие благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото огладнях и Ме нахранихте; ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте. Тогава праведните в отговор ще Му кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, и Те нахранихме; или жаден, и Те напоихме? И кога Те видяхме странник, и Те прибрахме, или гол и Те облякохме? И кога Те видяхме болен или в тъмница и Те споходихме? А Царят в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили...”

(Матей 25:34-40)

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

С огромно благоговение и трепет, както и с всичката си любов към Господа аз пристъпвам към написването на пророческите видения в тази книга. Видения, които днес са нужни на сърцата ни точно толкова, колкото са нужни въздухът, водата и храната за нашите тела.

Няма да те питам какво си преживял при прочитането на последната пророческа книга, с която Исус отлъчва рода на нечестивите, изричайки съдбоносните Си думи:

“Идете си от Мене, вие проклети!”

Но сега непременно ще те насърча да прочетеш и осмислиш всеки ред от тази пророческа книга. Защото в Своята притча Царят имаше не само кози отляво, но и овце отдясно. И ако ти вече разбра какво е нечестие то на козите отляво, то е време да разбереш какви са и праведните дела на овцете отдясно. Другояче не може и да бъде. Защото Исус е Верен не само да ни изобличи, но и да ни даде Дух на поправление и наставление в Правдата.

Нека като начало да ти кажа, че след написването на книгата за греховете на неразпознаването, сърцето ми остана в плен на голяма и непрестанна скръб. Скръб, която идваше на вълни, сякаш за да ми напомня за злините, които нечестивите са сторили на моя Господ. Така аз никак не можех да забравя нито гладния и жадния Исус, нито болния и странния. И като стоях на колене и в молитва пред Господ, ми се искаше да оплача всичкото безумно поколение, което се поруга с Неговото Свято присъствие в човешките сърца.

Изпитвал ли си това, братко мой? Имал ли си онази скръб, при която не можеш да задържиш сълзите си, но те сами рукват и обливат лицето ти?

Казвам ти, че без Божията Сила самият товар на тая скръб скоро би ме премазал и убил. Но аз все още съм жив и докато имам дъх в устните си ще се моля, ще викам и ще ридая към Бога на Вечното Спасение, та дано Той би се смилил за всички ни, за да ни даде надежда и виделина. А този Свят

и прекрасен Бог отново се сниши над мен. И като докосна с ръка наскърбеното ми сърце, започна да ми говори, казвайки:

“Зная колко голяма е скръбта ти и колко тежко понесе виденията, които ти дадох. Но все някой на тази земя трябваше да види и да опише злото, сторено Ми от нечестивите човеци. И сега ти казвам, че скръбта ти скоро ще се обърне в радост. Защото Небесният Цар има не само кози от лявата Си страна, но и овце от дясната. И ако козите бяха силни в Злото, то овцете непременно ще са силни в Доброто. Не в човешката мярка за добрина, но в упражняването на онази вяра, с която да изпълните думите Ми от Евангелието:

“И тъй, бъдете свършени и вие, както е Свършен вашият Небесен Отец!”

Как мислиш тогава? Могат ли Моите чеда да изпълнят тия думи на своя Господ? Могат ли да се подвизават така, щото наистина да се намерят в Моята притча, като овцете от дясната Ми страна?”

Слушах думите на моя Господ, а от Него лъхаше такава Благост и нежност, щото те мигновено пропъдиха скръбта от сърцето ми. Затова с голямо вълнение отговорих на Исус:

“Господи мой! Твоите чеда непременно ще изпълнят думите Ти и Ти ще ги направиш да се подвизават в тази вяра, която ще ги възвиси до Свършенството...”

Исус се усмихна на отговора ми, а след това отново започна да ми говори, като казваше:

“Помниш ли думите, които ви написа Апостолът Ми Яков? Помниш ли как той каза в посланието си:

“Всяко дадено добро и всеки свършен дар е отгоре, и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение, или сянка от промяна. От собствената Си воля ни е родил чрез словото на истината, за да бъдем един вид пръв плод на Неговите създания...” (1:17-18)

Как разбираш ти това – да бъдете пръв Плод на Отческите създания? Кой е Първият Плод на всичките Отчески създания?”

“О, Исусе! Ти Си Плодът! И за да казва Яков, че Отец ни е родил със Словото на Истината, то го е сторил, за да обърне всички ни в служба към раждането и приноса на Тоя Плод...”

“А какъв е тоя Плод? Обикновен или Съвършен?”

“Съвършен е, Господи! Защото тоя Плод е Твоето Свято присъствие в човешките сърца. Присъствие, на което ние трябва да служим непрестанно. За да може Ти все повече и повече да растеш в сърцата ни. Възвисяван, обичан и утвърждаван...”

След последните ми думи погледът на моя Господ стана твърде Свят и пронизателен. И Той, като протегна показалеца Си и докосна сърцето ми, отново ме попита:

“Ако Аз съм силен да говоря на пророка Си отгоре, то не съм ли превъзходно силен да говоря и на чедата Си отвътре? Ако Аз съм силен да ръководя Църквата Си отгоре, то не съм ли превъзходно силен да я ръководя и отвътре? Как мислиш тогава? Не затова ли нечестивите се препънаха в греха на неразпознаването, понеже те Ме търсеха някак си отгоре, а забравиха да Ме потърсят отвътре? И ако Отец Ми наистина ви е призовал да носите Съвършения Плод на Неговите създания, то помисли какво е нужно, за да разпознаеш и утвърдиш Съвършения Плод?”

Замислих се над последните думи на Исус, но те бяха твърде дълбоки, за да Му отговоря. А Той, като настояваше, отново ме попита:

“Помниш ли виденията, които ти дадох за Моето раждане във Витлеем? Кой тогава Ме разпознаха и какъв беше белегът на разпознаването им?”

“О, Исусе! Тогава Ти бе разпознат от мъдреците от Изток, които последваха Светлината на Витлеемската звезда и намериха Теб, повит в яслите...”

“А какво стана, след като Ме намериха? Какво сториха мъдреците, след като разпознаха в Младенеца Спасителя на целия свят?”

Светлината в устните на Исус беше толкова голяма, щото без всякакво съмнение думите на тия устни бяха моята Витлеемска звезда. Ето защо с огромно вълнение казах на Господа:

“Скъпоценни мой Спасителю! Мъдреците Ти принесоха дарове!”

Думите ми накараха Исус да се разсмее. И ето, че с голяма Благост и нежност в Гласа Си Той отново ми каза:

“Най-сетне стигна до отговора, който очаквах от тебе!

Да, момчето Ми! Мъдреците Ми принесоха дарове, защото Ме разпознаха! А за всички, които от този миг насетне щяха да Ме разпознават като присъствие в човешките сърца, Отец постави в Святия Дух едни други дарове, които не са злато, ливан и смирна. Отец Ми ви даде Съвършените дарове, с които всякога да прислужвате на Съвършения! Именно това ви говори и Яков, като казва:

“Всяко дадено добро и всеки съвършен дар слиза от Отца на светлините...”

Именно тия дарове накараха Синът да прогласи в Проповедта на планината:

“И тъй, бъдете съвършени и вие, както е Съвършен вашият Небесен Отец!”

Как мислиш? Разбрала ли е Църквата Ми кои са Съвършените дарове на Моя Отец? Разбрали ли са Моите, че на Съвършения Исус в сърцата могат да послужат само Съвършените дарове на Отца? Ето, казвам ви, че днес, миг преди Моето пришествие, мнозина ще се препънат в греховете на неразпознаването, а само малцина ще се намерят Съвършени пред Моя Бог и Отец.

Затова казвам на всичките Си братя и сестри: Вижте думите в Моята притча и ги проумейте! Вижте как Царят казва на овците от дясната Му страна:

“Дойдете вие, благословени от Отца Ми, наследете Царството, приготвено за вас от създанието на света!”

Колко от вас са били наистина благословени от Отца Ми? Не със земните блага и користи, които вече прехождат, но със Съвършените Отчески Дарове, положени в Святия Дух! Колко от вас са разбрали, че само с тия Съвършени дарове би било възможно да Ме разпознаят и да Ми прислужват?

Ето, аз отново дойдох при пророка Си! За да изтрия сълзите му и да укрепя сърцето му! И като го издигна до Божието Светилище, да

му покажа какви са Съвършените дарове, дадени от Отца за почит, грижа и слугуване към Съвършения! Оня, който послуша думите Ми и повярва във виденията Ми, непременно ще бъде овца, която Царят е поставил от дясната Си страна! Оня, който вземе Съвършените Отчески дарове и се посвети да ги даде на Съвършения, непременно ще доживее да чуе думите на устата Ми:

“Дойдете вие благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото огладнях и Ме нахранихте; ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме сподобихте...” (Матей 25:34-36)

След тези Свои думи Исус докосна главата ми и въздигна духа ми нагоре. За да стане сърцето ми свидетел на Божиите Съвършени дарове, които Щедрият и Любящ Отец днес дава на всички ни! Нему да бъде Слава, почит и благодарение – отсега и до века! Амин и Амин!

ВИДЕНИЕТО В БОЖИЕТО СВЕТИЛИЩЕ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Много пъти съм искал да разбера какъв е този Божий Избор, това предуздание, и тази Воля на Небесния Отец да ме поставя като прицел на всичката Си Благост и Милост. Но сега ти казвам, че ако Бог е поревнувал за мене, то е, понеже някъде в годините назад сърцето ми се е променило. То е отказало да бъде моделирано според мръсните калъпи на дявола. Защото в тия калъпи идеалното е било скрито, а материалното измамно е присвоило името му. Тъй че материалното е станало идеално за много хора. Те така и казват за поощренията си от дявола:

“Имам идеален дом, идеална кариера и идеално благополучие!”

Ах, вие измамани измамници! Няма ли кой да ви каже, че не сте идеалисти, но жалки материалисти? Няма ли кой да преобърне представите ви, след като изповядвате вярата, която стига само до материалните благословения? Как не се отвориха ушите ви, за да чуете едно единствено изречение от посланието на Апостол Павел:

“Ако само в тоя живот се надяваме на Христа, то от всичките човеци ние сме най-много за съжаление...” (I Коринтяни 15:19)

Виждаш ли, братко мой, колко Свети и правдиви са думите на апостола? Тези думи станаха любими на сърцето ми още при първото ми докосване до Божието Слово. И в мига, когато ги проумях, аз пожелах никога повече да не бъда съжеляван по начина, записан от Павел. Затова предпочетох да се надявам на Христос не толкова за този земен живот, колкото за Вечния Живот, който ще се открие за нас при Неговото завръщане. А е дълбока истина това, че оня, който се надява за Вечния Живот, придобива едни невидими и вечни благословения от Бога и Отца, с които става достоен за облажаване от всичките Божи чедра.

Да, братко мой! С тия Божи благословения ще се похваля, а не със себе си. Защото, колкото до материалното, и до днес живея в бедност на държавна квартира и нямам собствен дом. Но колкото до духовното, Отец даде на сърцето ми бисери и диаманти, чудеса и видения, мъдрост и разум, знания и откровения.

Защо ти говоря за всичко това? Именно защото си в началото на пророческа книга, която те призовава да отвърнеш сърцето си от земните благословения, за да прегърнеш Небесните, които са Божиите Съвършени дарове. Понеже никой, който има изобилие от земни блага, няма никак да приеме писаното в тази книга. И като посочи с ръка всичкия си просперитет и благоденствие, скоро би си казал:

“Душо моя, имаш много блага! Яж, пий, весели се!”

И всичко в живота на подобен човек би било наистина прекрасно, ако нямаше една малка подробност, която по-бързо от всяка друга се превръща в най-жестокият проблем. Идва мигът на смъртта! Днес или утре, след седмица или след сто години, но тя ще дойде. Без да я вълнува колко е богат човекът, при когото дохожда, тя ще скъса сребърната му верижка. Тогава тялото ще се върне в пръстта. А духът и душата? Какво ще стане с тях, братко мой? Няма ли точно в този миг на смъртта човек да поиска необратимото, а именно – да е живял по-различно преди срещата си със Създателя? Няма ли тогава всичките земни благословения да му се сторят като пепел и прах, които никак не могат да изкупят душата му от идеция безконечен ужас? Разбираш ли още по-добре защо Апостол Павел говореше, че повярвалите в Христа само за земния живот, са достойни за съжаление? Именно защото вярата им е била лъжлива и суетна! Защото няма такава вяра в Христос за земния живот! Защото има Вяра в Христос за Небесното Царство и за Вечния Живот! Но мнозина днес са дотолкова ослепени от княза на света, щото такива са решили, че земният им живот е досущ като Вечния. Никой от тях не би намерил и десет минути от живота си, за да отвори библията и да прочете твърде точните думи от псалома:

“Защо да се боя във време на бедствие, когато ме обкръжи беззаконието до петите? От ония, които уповават на имота си, и се хвалят с голямото си богатство, ни един от тях не може никак да изкупи брата си, нито да даде Богу откуп за него. (Защото толкова скъп е откупът на душата им, щото всеки трябва да се оставя от това за винаги), та да живее вечно и да не види изтление. Защото гледа, че мъдрите умират, и еднакво с тях погиват безумният и несмисленият,

и оставят богатството си на други. Тайната им мисъл е, че домовете им ще траят вечно, и жилищата им из род в род...” (Псалом 49:5-11)

Но аз сега нека оставя тайните мисли на земните човеци, които Господ скоро ще направи явни, за да ти разкрия самото чудесно видение, което Исус изяви на сърцето ми. Аз отново ходех след моя Господ по златните улици на Небесния Ерусалим, когато сърцето ми забеляза, че Той ме води към Божието Светилище. Ние вече се приближавахме до самите му врати, когато Исус се обърна и ми каза:

“Блажен си, Стефане! Защото плът и кръв няма да ти открият онова, което ти предстои да видиш. Понеже за сетен път Отец Ми те призова да свидетелстваш за Съвършената Му Воля и да изявиш скритото от създанието на света. А това, което сега ще видиш в Светилището, ще изпълни сърцето ти с непозната радост и щастие...”

След тези Свои думи Исус вече отваряше вратата на Божието Светилище, когато отвътре към мен излезе Божията Светлина. Тя беше като прегръдка от Любов, понеже две сияйни и блестящи ръце свиха дланите си една към друга и прегърнаха мен и Господа. И ако в други видения, аз пристъпвах плахо зад Спасителя, то този път светлите ръце привлякоха мен и Него в самото Светилище. И ето, че Исус протегна ръце напред към Светилището, като казваше на Отца:

“Всемогъщи Отче Мой и Боже Мой! Аз доведох слугата Ти във всичката Благост и Милост на Любовта Ти. За да му дадеш да свидетелства за Нас и за Съвършените дарове, които даваме на Невястата. Ето, Отче Мой! Слугата Ти стои в присъствието Ти и Те слуша!”

След думите на Исус блестящите от Светлина ръце на Отца се простряха върху главата ми. Те обгърнаха всичките ми помисли и цялото ми същество с върховна нежност и никога невкусвана Благост. А Гласът на Всемогъщия дойде към мен, не като Глас на Господар, но като любовен шепот на Баща към детето Му. И ето тихите думи, които моят Отец проговори на сърцето ми:

“Чедо Мое! Аз те извиках и призовах да се явиш в присъствието Ми. Защото искам да отворя пред тебе дълбочините на Сърцето Си. Защото искам да те потопя с водите на Вечния Живот. Защото

искам да те просветя докрай със Светлина от Светлината Ми, с Благост от Благостта Ми, с Любов от Любовта Ми.

Ето, чедо Мое! Земята трепери и се клатушка, полита като пиян човек и се разпада като сламена колиба. Защото краят на всичко вече е дошъл. Но в тоя край, Аз, Бащата на чедата Си, имам съдби, с които да осветя Името Си в сърцата на чедата Си. В тоя край Аз за последен път ще направя от облаците да капе роса, а в капките на тая роса да блестят Съвършени дарове. Тръгни след Сина Ми, чедо Мое! И нека Той да те въведе в Стаята на Моите Съвършени дарове, които Бащата е приготвил за синовете и дъщерите Си. Защото както напуканата земя очаква влагата за плодородието си, така и сърцата на Моите очакват Небесната роса, която ще ги направи поколение на Вечния Плод. Ето, любя ви с цялото Си Сърце! И Моето Небе роси отгоре, а облаците Ми изливат Правда! Вземете тая Правда, за да се наречете праведни! Бъдете поръсени от Дъжда на Съвършения Дух, за да се намерите Съвършени пред Лицето Ми!”

След тия думи на Отец, блестящите Му от Светлина ръце отпуснаха главата ми. А тогава Исус се приближи до мен, като ми казваше:

“Тръгни след Мене! Защото двамата с тебе ще се потопим в Извора на Вечния Живот. За да отидем на мястото, където се раждат капките на Божията Роса, заредени от Божиите Съвършени дарове...”

След тези, чудни за сърцето ми думи, Господ хвана ръката ми и ме поведе напред, към самия център на Божието Светилище. А тогава очите ми видяха вода, като застинал Небесен кристал. Тази вода беше пред самия Божий Трон в Светилището. Надолу и навътре в самата вода слизаха мраморни стълби. И Господ, като ги посочи, отново ми каза:

“Нека двамата с тебе да слезем във водите на Извора на Живота. За да видиш с очите си и да познаеш със сърцето си мястото на Божиите Съвършени дарове...”

Едва стъпил след Господа във водите на Извора, аз усетих как цялото ми същество започва да се изгубва в Живота на Бога и в Светлината на Неговото Съвършенство. Да, братко мой! Аз бях просто една малка капчица, която с всеки изминал миг се разтваряше в Божията пълнота. А когато

водите покриха главата ми, аз вече не можех да открия себе си, понеже всичко в Извора беше Той. А Исус, Който ме водеше по самите стълби, беше станал като Сияние от Небесна Светлина, от което извираха милиони искри. И ето, че на дъното на самите стълби сърцето ми видя врата от прозрачен мрамор, която Господ отвори и премина през нея. А след това, протегнал сияещата Си ръка към мен, Той ми каза:

“Влез след Мене! Защото Отец Ми ти даде достъп до дълбочината на Сърцето Си. За да видиш Съвършените дарове, дадени от Съвършения Отец за слугуване и грижа към Съвършения Плод...”

Не знаех дали стъпвах или плувах във водите на Божието Сърце, но ето, че аз влязох през Вратата, а пред мен се разкри стая, в която бяха поставени седем златни ковчезета. Самите ковчезета бяха озарени от снопове ослепителна Светлина, която се издигаше нагоре във водите на Извора. И ето, че Исус посочи ковчезетата, като ми казваше:

“В тия ковчезета са поставени седемте Съвършени дара, които Отец Ми дава чрез Святия Си Дух на човешките сърца, които искат да ги получат. И Аз сега ще ти дам да отвориш всяко от ковчезетата, за да изявиш Божиите дарове на Моята Църква на земята.

Блажени и Свети човеците, които протегнат ръцете си и отворят сърцата си за Святия Дух, с Чиято роса тия дарове слизат на земята!

Блажени и Свети човеците, които не спират да гледат и да викат към Небето! Защото Отец Ми вече е чул гласа на плаحوвете им и въздишките на молитвите им! За да ги ороси и направи Съвършени, както Той е Съвършен, и Свети, както Той е Свят! Блажени и Свети човеците, които в дълбокото на сърцата си приемат и познаят, че Царството Божие се дава на ония, които Бащата е благословил с Любовта на Сина и Синът е благословил с Любовта на Бащата!”

След тези Свои думи Господ ме направи да пристъпя към всеки от седемте Съвършени дара на Бога и Отца! От самото ми съприкосновение с даровете се родиха и прекрасните видения на тази книга, която Сам Исус ти дава като Дар от Сърцето Си! Амин и Амин!

1. ПЪРВИЯТ ОТ БОЖИИТЕ СЪВЪРШЕНИ ДАРОВЕ

Братко мой! Верни ми приятелю! Аз все така стоях във водите на Извора до моя Господ Исус Христос, а очите ми – вперени в златните ковчезета, копнееха да надникнат в тях и да видят Божиите Съвършени дарове. И ето, че Господ ми даде знак с ръката Си, като ми казваше:

“Пристъпи към първото от ковчезетата! И като повдигнеш капака му, виж първият от Съвършените дарове на Моя Небесен Отец...”

Едва ли можех да чуя по-прекрасни думи от устата на моя Господ. Те ме изпълниха едновременно с дързост и възхищение, а аз, направил няколко крачки, застанах пред първото златно ковчеже и протегнах ръката си, за да отворя капака му. В следващия миг Светлината над ковчезето стана още по-силна и буквално преминаваше през ръцете ми. Така, отворил капака на първото ковчеже, аз надвесих главата си и погледнах в него... О, чудо! В самото ковчеже имаше дъхав Хляб, сякаш току-що изваден от фурната, а до Хляба имаше и печена Риба с характерния си апетитен мирис. Това ме накара да извърна главата си към Господ и да Го попитам:

“Исусе! Това ли е първият от Съвършените дарове на Бог Отец? Та очите ми виждат Хляб и Риба, които просто те подканят да ги вземеш и да се наядеш с тях...”

Господ се усмихна нежно на изненадата ми. А след това, като пристъпи до мен, ми отговори, казвайки:

“Спомни си какъв беше първият от греховете на неразпознаването, поради който твоят Господ отлъчи рода на нечестивите отсред Себе Си. Какво казах аз на ония зли човеци, които бяха кози от лявата Ми страна?”

“О, Господи мой! Ти им каза да си идат от Тебе, понеже беше гладен, а те не Те нахраниха...”

“Чудно ли ти е тогава, че първият от Божиите Съвършени дарове ще служи именно затова – да нахраниш Господ в сърцето на твоите ближни? Но ти сега виж отново Хляба и Рибата и Ми отговори:

Как изглежда Хлябът? И как изглежда Рибата?”

“О, Исусе! Хлябът изглежда така, сякаш, че току що е изваден от фурната, а Рибата – сякаш току що е измъкната от жаравата...”

В отговор на думите ми Господ заповяда, като каза:

“Протегни сега ръцете си и вдигни Хляба и Рибата. А след това ги дръж в снопа от Светлината на Святия Дух...”

С вълнение взех Хляба и Рибата в ръцете си, като ги държах под ослепителните лъчи на Духа. А те, докоснати от Светлината, започнаха да се преобразяват. Така първият Съвършен Дар на Отца се разтвори в самата Светлина на Святия Дух. Тогава Господ отново ми каза:

“Виждаш ли, че всичко в Божието Светилище е Дух? И проумяваш ли, че Хлябът и Рибата са вечни благословения от Моя Отец, които се дават на всичките Му чеда на земята? Нека тогава отново да те върна в онова сърце, където ти първом Ме видя гладен. Защото сега видението ще се развие по най-прекрасния и чудесен начин...”

След тези Свои думи Господ докосна главата ми и двамата с Него се намерихме в сърцето на гладния. А Исус, изглеждайки по същия начин както при първото видение, посочи вратата на сърцето, като ми заповяда:

“Излез сега през вратата на това сърце и наблюдавай отстрани, за да видиш в какво са силни благословените от Отца Ми...”

Ето, че аз излязох през вратата, като гледах за втори път на човека, в чието сърце живееше гладният Исус. Той вече се оттегляше от масата на пируващите, където го бяха унизили с коравосърдечие и презрение. И като преглъщаше слюнката си, тихо си рече:

“Тука ми подхвърлиха камък и змия, но аз не съм изгубил нито вярата, нито надеждата, че Бог ще се смили за мене...”

В следващия миг очите ми видяха как от самите облаци на Небето започна да роси. И милиони капки, като светли бисерчета започнаха да падат навсякъде по земята. Така няколко капки докоснаха и моето сърце. А тогава вътре в мен Святия Дух произведе чудо. Защото при докосването всяка от капките се превръщаше в Божие благо. Така благо се събираше с благо поради голямата Благодат на Отца. И аз, видял гладния ми брат и още по-гладния Исус в сърцето му, паднах на нозете си и вдигнах очи към Небето, като казвах на Бога и Отца:

“Отче благи и милостиви! Ти, Изворе на всяко Небесно благословение! Укрепи сърцето ми с Твоя Огън и дай на слугата Си привилегията да послужи на Исус! Нека бъде толкова благодатен към гладния ми брат, колкото беше Твоят Син към гладните, когато с чудо умножи хляба и рибата и изхрани всички с изобилието, дадено от Твоята Любов...”

В отговор на молитвата ми, от самите облаци на Небето прокънтя Гласът на Отец, Който ми казваше:

“Чудо си поискал от Мене, чедо Мое! И чудо ще сторя в сърцето ти! Понеже си решил първом да мислиш за ближния, нежели за себе си! Вземи Съвършения Дар на Хляба и Рибата и дай ги на гладния, за да нахраниш не само него, но и Исус Съвършения, Който живее в сърцето му...”

В следващия миг видях сърцето си отворено, а страните му – пламнали. И онези капчици роса – съединени помежду си – бяха станали на дъхав Хляб и печена Риба, поставени върху златен поднос. Това ме накара мигновено да ги извадя от сърцето си. А след това да се приближа до гладния ми брат и да му кажа:

“Любезни мой братко! Гладен мой приятелю! Господ чу въздишките ти и Той днес ти дава трапеза, за да утеша сърцето ти. Яж дъхавия Хляб, братко мой! И знай, че всяка трошица от него е изпечена от Огъня на Любовта, с която Отец те люби! Яж от вкусната печена риба, приятелю мой! И помни, че в най-тежките ни мигове Спасителят Христос ходи край брега на охладнялото море, а на жаравата Му всякога има печена риба, която да укрепява чедата Му!”

Видял Съвършения Дар от Отца, гладният протегна ръцете си, като взимаше златния поднос с Хляба и Рибата. А след това, вдигнал съживеното си лице, побърза да ме попита:

“Божий човече! Как да ти се отблагодаря, понеже ми стори голямо благодеяние?”

А аз, докоснал с ръка сърцето му, с голямо вълнение му казах:

“Благодари на Отец, Който е на небесата! Благодари и на Исус, Който живее вътре в тебе! Благодари и на Святия Дух, защото Той е Верен да ти

даде Божия Съвършен Дар. Дарът на Храната, която не се разваля, но трае за Вечен Живот...”

След последните ми думи Исус се изяви от сърцето на нахранения. И аз, като Го видях променен и възстановен, с руменината на скулите Му и радостта в очите Му, паднах в нозете Му. А Той, като докосна с нежност главата ми, ме възправи, като ми казваше:

“Запиши това Свято видение на книга и го дай на чедата Ми. Защото от днес и до свършека Отец Ми ще дава Съвършения Дар на Хляба и Рибата на всеки, който първом мисли за ближния си, а не за себе си. И чудото на нахранения Исус ще се яви в живота ви тогава, когато се намерите пламнали от Божията Любов. Защото Истинската и благословена храна всякога преминава през Огън!

Дръжте Огъня в сърцата си и вдигнете ръцете си към Небето! За да превърна сърцата ви в трапези със златни подноси, на които да се яви първият от Съвършените дарове на Моя Небесен Отец! За да заяви Царят в Славата Си на всеки от вас:

“Дойдете вие, благословени от Отца Ми! Наследете Царството, приготвено за вас от създанието на света! Защото гладен бях и Ме нахранихте!”

След тези последни думи Господ протегна ръката Си и докосна главата ми, като ми казваше:

“Нека отново се върнем в Извора на Бога и Отца! За да видиш втория от Божиите Съвършени дарове, приготвен за жадния Исус!”

2. ВТОРИЯТ ОТ БОЖИИТЕ СЪВЪРШЕНИ ДАРОВЕ

Братко мой! Верни ми приятелю! Господ отново ме беше върнал във водите на Извора, които изпълваха стаята на Божиите Съвършени дарове. А аз, заплепен от невероятната Небесна пълнота и щастие, гледах второто от седемте златни ковчежета. И ето, че за втори път Спасителят ме подкани, като протегна ръката Си напред и ми казваше:

“Пристъпи към второто златно ковчеже! И като вдигнеш капака му, виж втория от Божиите Съвършени дарове...”

И този път, с огромно възмущение и трепет в сърцето си, пристъпих към златното ковчеже, като протегнах ръка и повдигнах капака му. А тогава под могъщата Светлина на Святия Дух очите ми видяха две кристални чаши. Едната беше пълна с Вода, а другата – с Вино. Това ми се стори твърде чудно, тъй като водите на Вечния Извор изпълваха пространството на стаята, а Светлината на Духа спускаше ослепителните си снопове над ковчежетата. Ето защо се обърнах и попитах моя Господ:

“Как да разбирам този Съвършен дар, Исусе? Защото виждам две чаши. Едната – пълна с Вода, а другата – с Вино. Но как Водата и Виното се задържат всред водите на Извора?”

Господ се усмихна на въпроса ми, а след това ми отговори, казвайки:

“Както вече ти казах, всичко тук е Дух от Духа на Отца Ми. Така и кристалните чаши, пълни с Вода и Вино, също са Дух. И ако е вярно писаното от Апостола Ми Петър, че вие се явявате настойници на многообразната Божия Благодат, то се пригответе да повярваш, че именно този е Съвършеният дар от Отца Ми, който утолява жадния Исус. Затова сега вдигни чашите в ръцете си и ги постави в Светлината на Духа...”

Послушал Господ, аз вдигнах двете чаши, като ги поднесох към ослепителните лъчи от Светлина. И ето, че както при Хляба и Рибата, така и тук чашите с Водата и Виното се разтвориха в Святия Дух. А Исус отново ми проговори, казвайки:

“Помниш ли колко жаден Ме видя в сърцето на Моя свидетел? Помниш ли изпръхналите Ми устни и напуканото Ми Лице?”

“Да, Спасителю мой! Аз никога няма да забравя колко голяма беше жаждата Ти и как там не се намери един, който да я утоли...”

“Помисли и Ми кажи: С какво ти първом би утолил жаждата на едно сърце? С Вода или с Вино? Понеже сам видя, че Съвършеният дар на Отец Ми е както Водата, така и Виното...”

“О, Исусе! Аз първом бих поднесъл Вода на устните Ти, а Виното бих оставил за отпосле...”

Господ очакваше точно такъв отговор от мен. Ето защо очите Му заблестяха радостно. И Той, като протегна ръката Си и докосваше главата ми, вече ми казваше:

“Нека тогава отново да те върна в онова жадно сърце. За да видиш как можеш да напоиш жадния Исус...”

Миг след докосването на главата ми, аз и Исус се намерихме в сърцето на свидетеля Му. И Той, изглеждащ измъчен от жажда, с пропукани и кървящи устни, посочи към вратата на сърцето, като ми казваше:

“Излез от тая врата! И като помниш, че съм много жаден, намери ми студена Вода, за да пия. А след това и пенливо Вино, за да се развесели Сърцето Ми. Разбра ли поръката Ми?”

“Да, Господи мой!” – отговорих аз и продължих:

“Студена Вода и пенливо Вино! Това ще търся и това ще Ти донеса...”

...Едва излязъл от сърцето на Божия свидетел, аз забелязах, че той вече се отдалечаваше от проповедника, който възвеличаваше собствената си праведност и се опита да го напои с виното на религиозното си опиянение. Но човекът, разтворил шепите си и излял виното на земята, беше отказал да го пие. Наместо това – вдигнал поглед с надежда към Небето, той едвам успя да извика към Бога:

“Боже мой! Милостиви мой Татко! Не ме оставяй жаден в тая пустиня на човешко лицемерие и гордост. Моля Те, заръчай за мене от всичките Си Благими милости, защото сърцето ми величае Твоята Вярност и Любов...”

След думите на жадния човек стана чудо. Защото облаците по Небето отново се раздвижиха и от тях започна да капе бисерна роса. А аз, протегнал ръце, с вълнение очаквах първите капки да докоснат сърцето ми. Но колкото и да очаквах капките, те все така не идваха, а Небето валеше

ли, валеше... Това ме накара да падна на коленете си и да извикам към Отца с всичката си сила. Така аз виках и Му казвах:

“Отче мой! Исус ми заръча да Го напоя, защото е жаден! Дай ми Съвършения дар на Водата и Виното...”

В отговор на викането ми, от Небето прокънтя Гласът на Отец, Който ми казваше:

“Виж скромния брат на Исус, Съвършения! И спомни си как Той ти заръча да Му донесеш студена Вода! Чаша студена Вода, чедо Мое! А след студената Вода и пенливо Вино...”

Както Исус в сърцето на жадния, така и Отец отново ми казваше, че става дума за студена Вода и пенливо Вино. Това ме накара да се замисля. А след това да вдигна очите си към Небето и да видя, че бисерните капки не падаха навсякъде, но Духът ги събираше, подобно на водопад, за да ги излее в кладенец на самия Господен Хълм. Това ме накара да се затичам към кладенеца. А когато заставах до него, сърцето ми отново чу Гласът на Отца, Който ми казваше:

“Аз наистина съм Верен да те благословя със Съвършения дар на Водата и Виното. Но ти бъди верен, за да ги вземеш. Затова влез сега в кладенеца. И като потънеш до дъното, вземи от Водата, която ти давам...”

Думите на Отец Ме накараха плахо да Го попитам:

“А защо, Отче мой, трябва да потъна, за да намеря Водата Ти?”

В отговор Гласът на Отец отново дойде към мен, като ми казваше:

“Защото само потъналите в кладенеца могат да намерят студената Вода и съвършено да напояват жадния Исус. Ако не искаш да потънеш, то ще изглеждаш висок и праведен в собствените си очи. А тогава вместо Съвършения дар на студената Вода, ще дадеш на жадния Ми Син виното от всякакво религиозно опияняване и гордост. А това ли искаш ти, чедо Мое?”

“О, Небесни мой Татко!” - извиках аз – “Прости ми, че не съм бил просветен от Съвършената Ти Воля. Аз ей сега ще сляза в тоя кладенец. И като потъна толкова, колкото Ти искаш, ще почерпя от Водата на Твоето Спасение, за да напоя моя скъп и обичан Господ...”

В следващия миг аз наистина слязох в кладенеца. И колкото повече слизах в него, толкова по-нищожен и малък ставах в очите си. А когато накрая нозете ми стигнаха до водите на дъното, Гласът на Отец отново дойде към мен, като ми казваше:

“Виж отвореното си сърце! Защото там има кристална чаша, която чака, за да бъде напълнена с тая студена Вода. Напълни я, чедо Мое! И след това Аз ще те възвися своевременно!”

Без всякакво бавене, аз извадих чашата от сърцето си, като загребах от Водата и така я напълних. И една Сила изпод нозете ми ме въздигна бързо нагоре. А когато се намерих въвн от Кладенеца, Гласът на Отец отново ми казваше:

“Вдигни ръцете си към Мене, за да ги напълня...”

Погледнах с почуда към Небето, когато забелязах, че бисерните капки на росата му отново падаха по земята. Така аз протегнах ръцете си според заповяданото от Отца. Тогава капките започнаха да чукат по дланите ми, а Святият Дух превръщаше всяка капка в гроздово зрънце. Така, само за минута, шепите ми се напълниха с грозде. А Гласът на Отец отново ми каза:

“А сега, за да бъде благословието ти от Мене пълно, прибери гроздовите зрънца в сърцето си и пристъпи към Лина, който ще ти покажа...”

Послушал Отца, аз прибрах гроздето в сърцето си. А тогава забелязах Лин, който се намираше под самия Господен Хълм. Така аз се затичах към Лина, а когато стигнах досами него, Отец отново ми казваше:

“Постави чашата с Вода встрани от Лина. А ти самият влез в Лина и мисли за Виното, което трябва да развесели Сърцето на твоя Господ...”

За втори път в живота си на Вяра аз попадах във видение с Божия Лин. Така разбрах, че вторият Съвършен дар на Отца е не само благословение, но най-тежка отговорност. Отговорност, да опазиш и възвеличиш плодовете на Божията Благодат. Защото гроздето се възвеличава не когато изсъхва и става на стафиди, но когато бъде тъпкано и мачкано, за да се превърне на Вино. Така, попаднал в Лина, аз скоро видях пресата на религиозния дух, надвесена над сърцето ми. Тази преса се снишаваше и снишаваше, докато

ме притисна. А когато ме притисна до ужас и страшна болка, тя започна да се върти. Така гроздето в сърцето ми многократно бе мачкано и притискано, смазвано и разкъсвано... Не зная колко дълго продължи агонията ми. Но когато пресата се вдигна нагоре, аз бях като сдъвкан и разкъсан, и все пак цял. Нещо повече – в сърцето ми кипеше Дух от Духа на Отца и Сила от Силата Му. И ето, че излязъл от Божия Лин, видях до чашата с Вода, втора кристална чаша. А Отец отново проговори от Небето, като ми казваше:

“Виж отвореното си сърце и пенливото Вино, което кипи в тебе. Затова напълни втората чаша с Виното, за което истински се потруди и истински пострада. Защото сега, взел и втория от Съвършените Ми дарове, ти наистина ще утолиш жаждата на Сина Ми Исус...”

Послушал Гласа на Отца, аз с радост напълних и втората чаша, тъй че вече наистина можех да се върна при моя жаден Господ. Така, слизайки по Хълма, очите ми отново видяха свидетеля на Исус. И аз, застанал пред него, извадих чашата със студена Вода, като му казвах:

“Мили мой братко! Жадни мой приятелю! Нашият Небесен Татко заръча за тебе според благите Си милости. И от Своя Извор Той сега ти дава чаша студена Вода! Пий, приятелю мой! И нека Водата Божия стане влага за костите ти, утеха за душата ти, и мир за духа ти!”

Чул думите ми, свидетелят на Исус погледна с изумление към чашата, по която се пързалиха капчици поради преголямата жега наоколо. И като я взе от ръцете ми, сладостно въздъхна:

“Благодаря Ти, Боже, че ме намери и ми стори чудо на чудесата! Защото какво по-голямо чудо в тая пустиня и в тоя пек от чаша студена Вода, почерпена от Извора на Живота...”

Ето, че водата наистина промени човека. Защото напуканите му устни се заздравиха, а влагата видимо укрепяваше костите му и той стоеше уверено на нозете си. А взрян все така с изумление, напоеният човек ме попита, казвайки:

“Братко мой! Можеш ли и мене да научиш, та всякога да откривам Извора на тая Вода? И като го открива и напълня чашата си, да напоя други като мене? Кажи ми, Божий човече! Недей да криеш от мене!”

Гледах с цялата си възможна радост на напоения си брат. И като протегнах към него втората чаша, пълна с Вино, му отговорих, казвайки:

“Както пи от Водата, дадена от Вечния Извор, така сега пий и от Виното, дадено от Вечната Лоза! Защото една тайна ти казвам, скъпи ми братко и верни ми приятелю:

Оня, който пие от Виното на Лозата, непременно ще види, че Коренът ѝ черпи Силата Си от Вечния Извор! Защото ние пием Водата, за да пожелаем Виното! А след това пием Виното, за да пожелаем Водата!”

След последните ми думи свидетелят на Исус отпи и от Виното. А тогава Сам Господ се изяви от сърцето му. И като застана пред мен и ме погали с ръката Си, с твърде развълнуван Глас ми каза:

“Добри Ми и верни слуго! Ти напои един от тия скромните с една чаша студена Вода и затова никак няма да изгубиш наградата си. Защото тая студена Вода не дойде в чашата ти просто ей така. Но ти потъна, за да приемеш образ на слуга. Защото само на слугите Си Отец е дал да слизат във Витлеемския кладенец.

Добри Ми и верни слуго! Ти даде на един от скромните Ми Виното на Завета и така развесели Сърцето Ми и донесе голяма радост на Господаря си! И сега ти казвам, че това Вино не дойде в чашата ти просто ей така, но се роди с всичкото гонение и натиск против живота ти и сърцето ти. Защото само на гонените заради Правдата Отец е дал да имат чаши, пълни с Вино!

Ето затова казвам на всички Мои:

Бъдете вдъхновени от това Свято видение, което дадох на пророка Си! Видение, което ще ви направи смирени, утвърдени и чудотворни във Вечната Правда! Смирени - за да слезете на дъното и да напълните чашите си с Водата от Извора на Вечния Живот! Утвърдени - за да влезете и излезете от Божия Лин! Чудотворни – за да бъдете като слугите на Царя в Кана Галилейска, които са силни да превърнат Водата във Вино! Защото на всички вас, които Ме напоихте и утолихте жаждата Ми, Царят на Сион ще каже:

“Дойдете вие, благословени от Отца Ми!

**Наследете Царството, пригответо за вас от създанието на света!
Защото жаден бях и Ме напоихте!”**

След тези съкровени и прекрасни думи Господ вдигна ръката Си нагоре към Небето, като ми казваше:

“Ако с два от Съвършените дарове на Моя Отец сърцето ти вече е преизпълнено, то ще намериш ли място и вяра за останалите пет? Ето, казвам ти, че Аз ще разширя докрай сърцето ти, за да изявиш цялата пълнота на Отческите благословения!

А сега Ме последвай, за да видиш третия от Божиите Съвършени дарове, който е пригответен за странния Исус...”

3. ТРЕТИЯТ ОТ БОЖИИТЕ СЪВЪРШЕНИ ДАРОВЕ

Братко мой! Верни ми приятелю! Аз благодаря с цялото си сърце на моя Господ, че ми дава чудесната привилегия да проглася това Небесно послание, свързано със Съвършените дарове, с които Небесният Отец издига сърцата ни при Себе Си. Но сега искам да знаеш, че видението с третия дар твърде много развълнува сърцето ми. Понеже самият дар се явява като повратна точка в моя живот и служение за Небето. Ето защо когато отново се намерих с моя Господ във водите на Извора на Живота, аз погледнах към третото ковчеже с неутолим копнеж. И моят Господ, виждайки силното ми желание да го отворя, ми заповяда, казвайки:

“Пристъпи към ковчежето и отвори капака му! Защото ти казвам, че наистина ще бъдеш твърде много изненадан...”

Така аз пристъпих към ковчежето и вдигнах капака му. А тогава очите ми видяха златен ключ, който пламтеше от Огън. Да, братко мой! Огънят на самия ключ пламтеше във водите на Извора, а аз не знаех какво да кажа на Господ. И понеже учудването ми беше наистина голямо, Исус се приближи до мен и започна да ми говори, като казваше:

“Помниш ли думите Ми, с които се обърнах към рода на нечестивите, когато Ме намериха за твърде странен?”

“Да, Исусе! Помня думите Ти! – отговорих аз и продължих:

“Ти каза на нечестивите, че беше странник, а те не Те прибраха...”

“А как ти разбираш това – да прибереш твоя странен Господ? Как трябва да Го прибереш? И къде трябва да Го прибереш?”

Думите на Исус бяха пълни с неразгадана тайна. Ето защо Му отговорих, казвайки:

“О, Господи мой! Аз трябва да Те прибера в сърцето си!”

Думите ми явно не удовлетвориха Спасителя. И Той отново ме попита, казвайки:

“Дори наистина да Ме прибереш в сърцето си, когато съм странник, то не рискуваш ли и ти да станеш странен, както съм и Аз? Не това е отговорът на въпроса Ми! Затова ще те попитам още по-ясно:

Къде твоят Господ престава да бъде странен в очите на онези, които Го гледат? Къде Аз наистина съм Свой сред Своите Си, а не странник сред чуждите?”

Думите на Исус бяха твърде светли и ясни, за да не Му отговоря. Ето защо Му казах:

“Господи мой! Ти преставах да бъдеш странен тук, в Небето! И сега не мога да не си спомня думите на Апостол Павел, който каза в посланието си:

“Първият човек е от земята, пръстен; вторият човек е от небето. Какъвто е пръстният, такива са и пръстните; и какъвто е небесният, такива са и небесните. И както сме се облекли в образа на пръстния, ще се облечем и в образа на небесния...” (I Коринтяни 15:47-49)

Ето така, Исусе, разбирам, че Ти, Небесният, всякога ще бъдеш странен за земните и пръстните. Но ако някой е роден от Твоя Дух, той е ново създание, родено в Сион. И за такова ново създание Ти никога няма да изглеждаш странен...”

Господ се усмихна на думите ми, а след това продължи да ми говори, като казваше:

“Виждаш ли как вече започваш да проумяваш думите Ми. Помисли тогава отново върху това, че на земята Аз всякога ще бъда странен в очите на земните и пръстните. Какво тогава трябва да сторят истинските служители на Бога и Отца, сиреч, тия които Му се покланят в Дух и Истина?”

“О, Исусе! Те трябва да прегърнат всеки странник, в когото Ти живееш, а след това да го приберат далече по-горе, за да не бъде повече странен сред чуждите, но свой сред своите...”

След последните ми думи Исус посочи златния ключ в ковчезето, като ми казваше:

“Вдигни този ключ и го притисни до сърцето си! Защото ти казвам, че това е Давидовият ключ. Ключът, който отваря, и никой не може да затвори след него. Ключът, който затваря, и никой след него не може да отвори...”

С огромно вълнение протегнах ръката си към ковчезето и вдигнах пламтящия ключ. А след това го притиснах до сърцето си с всичката си сила.

И ето, че Огънят от ключа просто разтвори сърцето ми, тъй че самият ключ влезе в мен. И Господ отново ми проговори, като казваше:

“Както ти отвори сърцето си за Любовта на Отца Ми, така и Отец Ми отвори Сърцето Си за твоята любов! И сега ти казвам, че странният Исус може да бъде прибран само в Сърцето на Отца. Защото само там Аз преставам да бъда странен. Но нека двамата с теб отново да слезем в онова сърце на свидетеля Ми, който беше бичуван и поруган от църковните търговци. Защото ще дам на всичките Ми братя и сестри да разберат действителната Сила на Давидовия ключ...”

След последните Си думи Господ докосна главата ми, а само след миг двамата с Него се намерихме в сърцето на свидетеля Му. И аз отново видях Исус да изглежда по начина от първото видение. Той седеше с разкъсана от бичуването дреха, по която бяха останали кървави съсиреци. Така Исус се обърна към мен, като ми казваше:

“Излез от вратата на това сърце! И като протегнеш ръка към свидетеля Ми, погрижи се за него, за да не бъде никога повече странен сред чужди, но да се намери като свой сред своите...”

Ето, че аз отново излязох от сърцето на Христовия свидетел и го видях паднал на земята пред църковните сергии всред тълпа от насилници. Наемниците и търговците вече го бяха бичували и той беше претърпял страшно поругание. Самият му вид твърде силно жегна сърцето ми, тъй че се приближих и наведох над него, като погалих главата му. А след това тихо му казах:

“Братко мой! Нека те отведе далече от тези зверове, които те бичуваха и се поругаха с тебе. Защото ако и за тях да си странен, за мене не си...”

В отговор на думите ми, свидетелят на Исус повдигна главата си. А след това ме попита:

“Кой си ти? Моят Бог ли те изпраща? Той ли сега отговаря на молитвата ми?”

“Той е, приятелю мой!” – отговорих аз, като повдигнах бичувания. И ето, че видели намесата ми, църковните търговци и наемници закрещяха в хор:

“Какъв си ти бе? И защо помагаш на този смутител на църквите? Не виждаш ли, че е странен?”

Думите им никак не уплашиха сърцето ми, нито ме докоснаха, понеже Огънят от Давидовия ключ пламтеше твърде силно в мене. Ето защо им отговорих според безумието им, като им казах:

“Ако моя брат и приятел намерихте за странен, то и мене бихте намерили за такъв. Но каква по-голяма привилегия за нас от тая – да бъдем наречени странни от истински странните и чуждите на Божието Царство?”

Чули думите ми, търговците и наемниците се озъбиха още повече, а след това отново закрещяха:

“Какво странно пък ти намери в нас? И не си ли извратен подобно на оня, комуто помагаш?”

В този миг огънят в сърцето ми не просто се усили, но забушува. Затова отново казах на търговците:

“Ако наричате странен и извратен Божий слуга, който десет години дава даром на Божието домочадие Живите думи на Исус, то колко ли странни и извратени ще са авторите, чиито книги вие продавате? Колко ли странни и извратени ще са тия тщеславни американски идоли, след като на кориците им сами вие сте написали, че са най-продавани в историята на християнството? Най-продаващи ли трябва да бъдат Божиите помазаници или най-даващи? Не каза ли Господ Исус на всяко Божие дете и на цялата Си Църква:

“Аз съм Алфа и Омега, началото и краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота...” (Откровение 21:6)

И ако Господ, Който дава даром от Небето, намерихте за странен, то чудно ли ви е, че странни ще ви се сторят и свидетелите Му? Защо по-скоро не се затворят устата ви и не млъкнете, та да не трупате яростен гняв за деня на Съда? Вие намерете своите си, за които не сте странни и чужди, а аз и моят брат ще намерим нашите, та всеки да си отиде на мястото, което му подобава...”

Докато говорех с ревност на търговците и наемниците, стана така, че не собствените ми устни, но Огънят на Отца говореше изсред мене. Тъй че насилниците млъкнаха и не смееха нищо да кажат. А аз, прегърнал моя брат, вдигнах ръката си и посочих към Господния Хълм като му казах:

“Братко мой! Има място, където гладният утолява глада си без пари, и жадният утолява жаждата си без заплащане. Ето, Господ ме изпрати при тебе. За да те скрия от позора и угнетението, и да те въздигна до Божието Сърце, където ще получиш утехата си...”

Така ние двамата тръгнахме към Хълма, а тогава някои от пастирите казаха на търговците:

“Следвайте ги тия издалеч. И като видите къде отиват и докъде стигат, пратете ни известие, за да знаем...”

И ето, че аз и моят брат вървахме, а съгледвачите ни следваха. Най-накрай ние наистина стигнахме до Хълма, а тогава самият Давидов ключ се разигра в сърцето ми. А аз чух нежното нашепване от Отец, Който ми казваше:

“Чедо Мое! Понеже си приклонил сърцето си да любиш с Моята даваща Любов и не си поискал да бъдеш търговец в света на търговците, но си останал странен и даващ, за да помагаш на странниците и даващите, то Аз сега ще те допусна в Сърцето Си. Извади Давидовия ключ, чедо Мое! И дръж го в ръката си, за да отвориш и никой след тебе да не затвори, и да затвориш, и никой след тебе да не отвори...”

В следващия миг на Хълма Господен се появи блестяща в Светлина Врата. И аз, като протегнах напред Давидовия ключ, пъхнах го в ключалката на Вратата. Така ключът сам се завъртя, а Вратата се отвори и двамата със свидетеля на Исус преминахме през нея. И аз, облян от Отеческа Светлина и Любов, пристъпих напред. А Отец отново ми проговори, като казваше:

“Блажен си, чедо Мое! Понеже си довел в присъствието Ми едно от децата Ми. За да не бъде вече странно в света на човешката злоба, алчност и пресметливост, но да намери утеха за сърцето си. Не само то, но и Исус Съвършения, Който живее в него. А ти сега виж какво е силен да стори Давидовият ключ. Защото той отваря, и никой не може да затвори, и затваря, та никой не може да отвори...”

Послушал твърде мъдрите думи на Отца, аз се обърнах към Вратата, когато забелязах, че съгледвачите се възкачваха на Хълма, явно видели самата Врата. Така те застанаха пред нея, като си казваха един на друг:

“Тия странните май, че имаха право! Понеже Вратата на Хълма блести като Слънцето в силата си. Я да преминем и ние през нея, а след това непременно ще пратим известие на пастирите ни...”

Но точно в тоя миг на решението им, вятър от самите небеса задуха върху Вратата, тъй че я затвори. И Давидовият ключ сам се превъртя, като я заключи. А търговците, като се приближиха и хванаха дръжката на Вратата, натиснаха я, като казваха:

“Господи, Господи! Можеш да ни пуснеш, за да влезем! Понеже цял живот сме се трудили, за да има Слово за децата Ти...”

Но нито Бог, нито Вратата реагираха. Бог мълчеше, а Вратата стоеше заключена. И при все, че търговците опитаха по всякакъв начин да я отворят, тя никак се не отвори. А тогава моят Господ Исус, излязъл от сърцето на свидетеля Си, се приближи до мен, като ми казваше:

“Иди и кажи на всички Мои, че когато пожелаят да любят с Божиата безусловна и даряваща Любов, Сам Отец Ми ще им даде Давидовия ключ, който е ключът за Вратата на Божието Сърце.

А тогава любещите непременно ще Ме потърсят. И като Ме потърсят – ще Ме намерят в сърцата на всичките страни по земята, в сърцата на тия, които помнят и знаят, че тоя свят не е техният дом и родина, но Небето е тяхното отечество.

А тогава, прегърнали странните, за да ги приберат в Съвършената Божия Любов, те ще видят, че ключът на Давид отваря Вратата на Божието Сърце и няма нито сила, нито власт, нито чародейство, което да я затвори. Тъй че ще влизат, за да приберат странните. И ще излизат, за да ги намерят. Но същият този ключ, отворил на странните, за да отидат сред своите си, непременно ще затвори Вратата за търговците, наемниците, сребролюбците и чародеите, тъй че никой от тях няма да може да отвори, докато стои чужд на Божиата Любов и противен на Божието Сърце. Ето затова повелявам с божествена строгост на всичките Си братя и сестри:

Помнете каква е Истинската Божия Любов! Помнете думите на Апостола Ми Павел:

“Любовта дълго търпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не отпада...”(I Коринтяни 13:4-8)

Най-голям враг на тази Любов е духът на Вавилон! Духът на търговия и пресметливост! Духът на гордост и превъзнасяне! Духът, пред който Вратата на Божието Сърце всякога ще стои затворена!

Ето, Аз все още ходя странен и чакам да Ме приберете! Но Гласът Ми ще чуят само тези човеци, които сами себе си са видели за странни в местата на всяка мерзост и запустение! И такива, като се възкачат на Хълма и Ме приберат при Отца Ми, ще застанат като овце от дясната Ми страна. И на тях Царят на Сион ще каже:

“Дойдете вие, благословени от Отца Ми със Съвършения дар на Давидовия ключ! Наследете Царството, приготвено за всички вас от създанието на света. Защото странник бях и Ме прибрахте!

За да бъда Свой сред Своите Си!”

След тези последни думи Господ ме погледна с дълбоките Си зеници, в които се четеше едновременно строгост и удовлетворение. А след това ми каза:

“Нека отново да се върнем във водите на Извора. Защото ако е чудесно да прибереш странния Исус, то колко по-чудесно е да облечеш голия...”

4. ЧЕТВЪРТИЯТ ОТ БОЖИИТЕ СЪВЪРШЕНИ ДАРОВЕ

Братко мой! Верни ми приятелю! Чудесата на моя Господ и Бог нямат край! И с изявата на тези пророчески видения аз напълно разбирам думите на Апостол Павел, че гледайки на Господната Слава ние ще се преобразим в Христовия Образ. Според както е писано:

“А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен...” (II Коринтяни 3:18)

Не мога да започна с други стихове и с друго слово преди чудесните видения, свързани с четвъртия от Божиите съвършени дарове. Защото нашето обличане с Дрехата на Господ Исус е същинското чудо на Преображението. Но нека да не изпреварвам събитията, а отново да ти разкрия видението, което преживях във водите на Извора на Вечния Живот.

Аз отново стоях до моя Господ, а сърцето ми гледаше на четвъртото от златните ковчезета, озарено от ослепителен сноп Светлина. И ето, че Исус ми даде знак с ръката Си, като ми казваше:

“Пристъпи до четвъртото ковчеже! И като повдигнеш капака му – виж Божия Съвършен дар, който ще се открие пред очите ти...”

Усетих голямо вълнение в думите на Исус, а то се предаде и на мен. Ето защо, пристъпвайки много бавно и с голямо благоговение и трепет в сърцето си, аз заставах пред самото ковчеже. А след това, като протегнах ръката си, отворих капака му...

Можех ли да предам целия си възторг и блаженство, когато пред очите ми се разкри една блестяща от Святост и Светлина дреха? Можех ли да намеря думи, с които да опиша, че в тоя миг очите ми съзерцаваха най-прекрасното Небесно съкровище и най-съвършения от Божиите Съвършени дарове? Казвам ти, братко мой, че това наистина беше толкова бяла и чудна дреха, щото никой белач на земята не би могъл така да я избели. Аз дори не смеех да я докосна с ръцете си, но напротив – извърнах главата си към моя Господ като Му казвах:

“Ах, Исусе мой! Скъпоценни мой Господи! Всичката вяра на сърцето ми подсказва, че сега виждам тая бяла и светла Дреха, която заблестя върху

Твоето Тяло на върха на планината, където Ти заведе Яков, Петър и Йоан. Защото това е светлият висон на Твоето Преображение!”

Исус се усмихна нежно на думите ми, а след това ми проговори, като казваше:

“Да, така е! Именно тази е Дрехата на Моето Преображение! Но аз сега ти казвам да прибавиш на вярата си от Моята Вяра, на надеждата си – от Моята Надежда и на любовта си – от Моята Любов. Защото праведните и истинни думи на устата Ми гласят, че всеки от Моите ще се облече с тази Дреха, за да не намери тление, но до застане до Царя в Деня на Славата Му. Как мислиш тогава? Не е ли тоя Съвършен дар от Отца Ми най-прекрасното от съкровищата на Небето, което трябва да се стремите да получите? И ако Исус някъде е бил гол в сърцата на скромните Си чеда, то не Му ли подобава да Го загърнете именно с тая Дреха? Ето затова сега ти казвам да превъзмogneш над възхищението си и да протегнеш ръцете си, за да вдигнеш Дрехата Ми от златното ковчеже. А след това да я поднесеш към самата Светлина на Святия Дух...”

“О, Исусе!” – отговорих аз – “Дано в ръцете ми не се намери причина против тази Дреха! аз сега се моля думите на Твоята настоятелност да станат Съвършено Освещение за духа ми и сърцето ми. За да имам правото да докосна тоя Съвършен дар на Бога и Отца!”

“Вдигни я, Стефане! Вдигни я!” – повтори отново моят Господ. И аз протегнах ръцете си, като вдигнах Дрехата на моя Господ. Усещането ми беше повече от прекрасно. Защото мекотата и ефирността на Дрехата сякаш че потънаха през пръстите ми и завладяха цялото ми същество. Така аз вдигнах Дрехата, като я поставих в ослепителния сноп от Светлина над самото ковчеже. И Святия Дух просто разтвори Дрехата във всичките фибри на лъчите Си, като я прибра в Себе Си. А моят Господ отново ми проговори, като казваше:

“Ти трябва да се подвизаваш и наистина да се потрудиш, за да може Съвършеният Дар на Отца отново да попадне в ръцете ти. Затова сега ти казвам, че Святия Дух раздели Дрехата на два дяла. Един десен и един ляв. Десният дял на Дрехата се намира на един

висок планински връх, а левият дял на Дрехата се намира на друг висок планински връх. Оня, който се възкачи и на двата върха, ще вземе двата дяла на Дрехата и ще я съедини, за да бъде от тоя миг нататък служител на Божието Освещение и плодородие. А ти знаеш ли кои са тия планински върхове? Защото на тях Отец е поставил свидетелите Си...”

Слушах думите на моя Господ, а те бяха твърде познати на сърцето ми. Ето защо без всякакво съмнение Му отговорих, казвайки:

“О, Исусе! Ако Ти в мига на Твоето Преображение се разговаряше с пророк Моисей и пророк Илия, то е видно, че единият пророк свидетелстваше за десния дял на Дрехата Ти, а другият – за левият. А аз, с вярата на сърцето си виждам, че единият дял на Дрехата се намира на върха на Синайската планина, а другият – на върха на Кармил...”

Погледът, с който ме гледаше Исус, беше толкова утвърдителен и одобрителен, щото знаех, че устните Му ще ми отговорят с чудесно насърчение. И наистина беше така. Защото Господ протегна ръката Си към мен, като ми казваше:

“Нека двамата с теб сега да излезем от водите на Извора. Защото ще те заведе и на двата планински върха за свидетелство на цялата Ми Църква. Понеже доволно дълго е било времето Аз да ходя гол и да няма кой да Ме облече с Дрехата, която Ми подобава. Затова сега тръгни след Мене...”

Пристъпващ зад Господ, аз излязох с Него от Божието Светилище. А тогава Той ме заведе до портите на Небесния Ерусалим, като отново ми казваше:

“Хвани ръката Ми и не я изпускай, докато не получиш цялото свидетелство, които искам да дам на Моите...”

Хванал ръката на Исус, аз полетях с Него, когато сърцето ми зърна планина, пламнала от Божия Огън, който светеше по цялото й протежение. И ето, че Господ вече ме спускаше на самия връх на планината, като ми казваше:

“Стой тук, облегат на Канарата и гледай на знамението, което ще се открие пред очите ти. Защото Моисей, пророкът на Отца Ми,

сега стои в самия Облак на Всемогъщия и се разговаря с Него лице в лице...”

И действително, че сърцето ми видя Облака на Божията Слава. Той се беше разпрострял над самия връх на планината. В самия център на Облака имаше златна Врата, пламнала от Огън. Така аз, облегнат на Канарата, наблюдавах Вратата, когато най-сетне тя се отвори. И ето, че пророк Моисей излезе от нея, като стъпваше на самия планински връх. А изсред Облака излезе лъч на светкавица, която блестеше като Слънцето в силата си. И ето, че лъчът докосна самата Канара, на която бях се облегнал. И като изрязваше от нея две каменни плочи, започна да пише върху тях с Огън. Така лъчът изписа върху плочите Божиите заповеди. След това, вдигнал скрижалите, ги даваше в ръцете на Моисея. Точно тогава, в мига на взимането на плочите, пророкът видимо се промени. Понеже лицето му заблестя с вътрешна светлина. И Духът на Отца, като докосваше със светкавичния лъч главата му, покри го с бяло покривало. И ето, че моят Господ, като излизаше от златната Врата на Облака, посочи към пророк Моисей, като ми казваше:

“Виждаш ли покривалото? Ето това е покривалото на Отческата Святост! И именно то е десният дял от Моята Дреха. Дял, който прави посочените от Бога и Отца като завинаги отделени от света и посветени на Бога. Онези от вас, които искат да получат тоя дял, трябва завинаги да приемат десетте Божии заповеди, като покривало на вътрешния си човек, което ще го пази, за да не се допира до нечисто. И не са ли такива думите на Отец Ми, Който казва на всеки от служителите на Освещението:

“Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъде Бог, и те ще Ми бъдат люде”. Затова - “Излезте изсред тях и отделете се”, казва Господ, “И не се допирайте до нечисто”; и “Аз ще ви приема, и ще ви бъде Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери”, казва всемогъщият Господ...” (II Коринтяни 6:16-18)...”

След цитираните думи Господ слезе при пророка на Отца. И като взе покривалото от лицето му, приближи се към мен и ми го подаде, като казваше:

“Прибери това покривало в сърцето си. Защото в него е Силата на Отеческото Освещение. И ето затова Моисей е пророкът, който стои отдясно на Отца, понеже нему е даден десният дял на Господната Дреха...”

С извори на преляла от сърцето ми любов към Отца, Сина и Святия Дух, аз протегнах ръката си, като взех покривалото от ръката на Исус. А след това силно го притиснах към сърцето си, като усетих как Дух от Духа на Отца изпълни всичките ми жили и подпали всичките ми кости. А Исус отново ми казваше:

“Възправи се от Канарата и хвани отново ръката Ми. Защото сега ще те заведе и на другия висок планински връх. Там, където е левият дял на Моята Дреха...”

Едва хванал ръката на Господа, аз усетих как духът ми се извиси с Него. И ето, че сърцето ми вече виждаше вторият висок планински връх. И Исус, като ме сниши до бялата Канара на самия връх, отново ми заповяда, като казваше:

“Стой тук, облегнат на Канарата и гледай знамението, което ще се открие пред очите ти. Защото ако при първия връх имаше пророк и Облак на Божията Слава, то и при втория връх има пророк и Облак на Божията Слава...”

Така аз се облегнах на самата Канара, като започнах да наблюдавам. И ето, че моят Господ се издигна над върха, като полетя към Облак, който се виждаше едвам-едвам на линията на хоризонта. А тогава Святия Дух отмести погледа ми, за да гледам на пророк Илия, който се възкачваше на върха на Кармил. И ето, че пророкът падна на коленете си, като призова Господното Име. А след това, свил главата си между коленете си, той молеше и викаше за дъжд. И колкото повече Илия се молеше, толкова повече Облакът се уголемяваше на хоризонта. Така дойде миг, когато Облакът беше над самия връх на Кармил. И бисерните капки на Божията роса започнаха да падат върху кожуха на пророк Илия. А и този път, по подобие на първия, светкавица излезе от Облака. И като докосна тялото на молещия се Илия, преобрази го. Тъй че самата Божия роса преобрази кожуха на пророка в светло и сияйно покривало...

Точно в тоя миг Господ Исус излезе от златната Врата на Облака. И като посочи на молещия се пророк, вече ми казваше:

“Виждаш ли сияйното покривало, което се яви върху пророк Илия? Ето това е левият дял на Моята Небесна дреха. Дял, с който всичките слуги на Божието Освещение стават слуги и на Божието Плодородие. Понеже извикват дъждовете на Святия Дух, за да се напояват сърцата, които любят Бога и се надяват на Спасението Му. С тоя дял на Моята Небесна Дреха Небето всякога ще има своите молители и ходатаи. С тоя дял на Моята Небесна Дреха вие ще познаете Божията Съвършена Воля. Волята да раждате! Волята да любите! Волята да утвърждавате!”

След тези Свои думи Господ слезе от Облака до пророк Илия. И като вдигна сияйното покривало от тялото му, приближи се до мен, като ми казваше:

“Извади сега първото покривало на Моисея и дай го в ръцете Ми. За да видиш чудото, което ще сторя...”

Сълзите премрежваха лицето ми, а аз – блажен и щастлив както никога, извадих покривалото на Моисея, като го подадох на Исус. И ето, че Той, хванал покривалото на Моисея с дясната Си ръка, а покривалото на Илия с лявата, съедини ги, като докосваше Сърцето Си. А тогава настъпи самото Преображение на Господа. Защото Дрехата Му заблестя като Светлината на обедното Слънце. И самият Облак над Кармил се сниши над мен и Господа, а Гласът на Отца прокълъна из облака, като ми казваше:

“Чедо Мое! Аз ти дадох да познаеш Преображението на Сина Ми! Аз ти дадох да познаеш както Силата Ми в Моисея, така и Волята Ми в Илия! За да имат всичките Ми люде Светлата Дреха на Сина Ми! Вземи сега тая дреха и слез долу от планината. И като намериш онова голо детенце, в което живее Исус, Съвършения, загърни го в Дрехата и дай му да познае с каква Любов ви любя и с каква Светлина ви освещавам!”

В следващия миг Исус положи Дрехата Си върху мен. А аз, с порива на птица и със силата на лъв се затичах по стръмния склон, за да намеря голото детенце. А то наистина стоеше все още там, при снежната пъртина.

Замръзнало и с вкочанени пръсти, то все още се молеше, като викаше към Бога и Отца:

“Стопли ме, Татко мой! Покрий ме, Татко мой!”

Протегнал ръцете си, аз вдигнах детенцето, като му казвах:

“Скъпо мое братче! Вече няма да си голо, нито да мръзнеш! И няма никога повече никой да те излъже – било с черно расо или с измамна коприна. Стопли се, детенце Божие! И нека Дрехата на Господ да ти стане заслон от вятъра и прибежище от студа...”

Братко мой! Верни ми приятелю! Аз не зная дали си виждал как едно цвете разлистя цветчетата си, когато бъде огряно от слънчевата светлина и топлина. Но сега ти казвам, че докато държах голото детенце под Дрехата на Господа, то се променяше не с часове, но с минути. И в един миг Сам Исус проговори от сърцето му, като ми казваше:

“Блажен си, Стефане! Блажени са и всички, които приемат това най-свято видение, което дадох на сърцето ти. Защото Аз ще превърна това видение в Дух на Святост и плодородие в сърцата им. И като издигна всичките Си чеда на високата планина на Преображението, скоро ще им дам да се облекат с Дрехата Ми. За да ходят по студения свят и да Ме търсят, за да Ме облекат. За да се съберете всички при Мене на Хълма. И на всички вас да кажа:

“Дойдете вие, благословени от Отца Ми! Наследете Царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото гол бях и Ме облякохте с Дрехата на Моето Преображение!”

5. ПЕТИЯТ ОТ БОЖИИТЕ СЪВЪРШЕНИ ДАРОВЕ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Преди да пристъпя към петия от Божиите Съвършени дарове, аз искам да отвориш сърцето си и да благодариш на Исус. Да Му благодариш за всичко, което ни дава. Да Му благодариш за непрестанната и Съвършена грижа, която има за сърцата ни. Защото ти казвам, че ако ние не съумеем да опазим присъствието на Христос вътре в нас, то суетна е нашата вяра и напусто са били всичките ни изповеди и подвизи. Но ето, че колкото по-зъл става дяволът и неговото поколение от религиозни лицемери и измамници, толкова по-любящ и изобилен става нашият Господ. Така всяко действие си има противодействие.

Аз преминах през много угнетения и скръб, за да може думите на Исус да докоснат даром всеки, който ги поиска. Но сега ти казвам, че за тази последна книга е платена цена, по-голяма от цената на много предишни книги. И въпреки, че видимо виденията в книгата почти не са се занимавали с дявола, пак съпротивата от него беше много по-голяма, отколкото ако острието на Меча Господен бодеше директно него.

Господ виждаше всичката съпротива на дявола против сърцето ми и всичкото ми неразбиране защо у лукавия подобна ярост и злоба. Ето защо, когато отново се намерих при Него, във водите на Извора, Той протегна ръка и докосна угнетяваното ми сърце, като отне скръбта ми и ми даде Съвършен мир и утеха. А след това ми проговори, като казваше:

“Мислил ли си върху това, че има едно Съвършено благовестие, което убива дявола много повече от всичките стрели, мечове и думи против него? Мислил ли си наистина върху думите на Моя Апостол Йоан, казани в посланието му? Защото за Моето Съвършено благовестие Йоан написа:

“Затова се яви Божият Син, да съсипе делата на дявола...”

(I Йоаново 3:8)

Виждаш ли, че става дума не за съсипване на самия дявол, но за съсипването на делата му? И разбираш ли ти и Моите, че най-големите дела, които Сатана успя да сътвори против Отца, Сина и

Святия Дух бяха именно в греховете на неразпознаването? Защото точно тогава не веднъж, но многократно твоят Господ беше убиван, смазван, оплюван и презиран.

Помисли тогава кое ще бъде по-ужасно за един скулптор – да раниш него или да разрушиш статуята му? Кое ще бъде по-ужасно за един художник – да нараниш ръката му или да изпепелиш картината му? Кое, най-сетне, ще бъде по-ужасното за един архитект и строител? Да раниш сърцето му или да събориш сградата му? Ето затова, момчето Ми, дяволът видя много по-голяма заплаха и ужас от виденията в тази книга, отколкото от всяко лично съкрушаване, което е получавал от Меча Господен. Защото когато всичките Божии чеда започнат да пазят ненаранено и ненаскърбено присъствието Ми в сърцата си, то на дяволското царство дошъл му е краят.

А ти сега виж петото от златните Ми ковчежета. Защото там има Съвършен дар от Отца Ми, който Синът иска да даде на всяко сърце, което истински вярва в Него...”

Възхитен от мъдростта и разума на Исусовите думи, аз пристъпих във водите на Извора към петото златно ковчеже. И когато заставах до него, Господ с развълнуван Глас отново ми казваше:

“Отвори го! Защото молитвите на Лазар от земята вече препълват Сърцето на Отца Ми...”

Послушал Господа, аз протегнах ръка и отворих капака на ковчежето. А тогава пред очите ми се появиха две златни монети, върху които блестеше нетленният Образ на Исус. И аз, видял монетите, извърнах главата си към Спасителя, като Му казвах:

“О, Исусе! Скъпоценен мой Господи! За трети път в живота ми Ти ми даваш да видя тия две монети, върху които блести Твоя Образ. Не са ли те Твоят Завет, Исусе? Не са ли те Заветът, който Добрият Самарянин прави с всеки съдържател на странноприемница?”

“Точно така е! Тия са двете монети на Завета Ми. Но ти сега ги вземи в ръката си и ги поднеси в Светлината на Духа, която свети над ковчежето...”

Така аз повдигнах монетите и в следващия миг ослепителния лъч докосна дланите ми, като разтвори монетите в самата Светлина на Духа. А тогава Господ ми каза:

“Нека двамата с тебе да се върнем в сърцето на бедния Ми Лазар. За да видиш как двете монети на Самарянина ще извършат Божието чудо, което Лазар толкова дълго чака...”

След тези Свои думи Господ докосна главата ми, а двамата с Него се намерихме в сърцето на бедния Му свидетел. И ето, че очите ми отново виждаха Исус – покрит с рани и струпеи. А тогава сърцето ми възрида за Него и аз Го прегърнах като Му казвах:

“Какво да сторя за Тебе, Господи? Как да Те посетя и да изцеля раните Ти?”

В отговор Исус посочи вратата на Лазаровото сърце, като ми казваше:

“Излез от тая врата и виж Лазар отвън. А след това върши делата, които сърцето ще ти подсказе...”

Ето, че аз вече бях отвън и гледах на бедния Лазар, който беше обиколен от кучета, които ближеха раните му, а той споделяше с тях остатъците от богаташката трапеза. Видът му до такава степен ме трогна и съкруши, щото паднах на коленете си и вдигнах ръцете си към Бога и Отца. А тогава от сърцето ми се изтръгна силен вик към Всемогъщия, тъй че Му казвах:

“Отче Святи! Боже благи и милостиви! Ако щеш, направи ме като едно от тия кучета, за да ближа раните на Лазаря и да донеса утеха в скръбта му! Каквото искаш стори Боже, но дай ми сладката привилегия и Небесна радост да послужи на бедния си брат...”

В отговор на думите ми, от самите облаци на Небето започнаха да падат бисерни капчици. И Отец ми отговори, като казваше:

“Чедо Мое! Колкото и кучетата да ближат раните на Лазаря, те няма да оздравеят. Затова ще ти дам Съвършения дар на Благостта и Милостта Си. За да получи Лазар изцеление от самите висини на Небето, понеже раните и струпеите му се явиха от самите дълбини на ада. А ти, чедо Мое, протегни сега ръцете си към Мене, за да ги напълня!”

Със сълзи на очите си аз протегнах ръцете си към Бога и Отца. И ето, че Небесните бисерни капки вече почукваха по дланите ми. Така аз събрах дланите си в шепа, за да събера всичката възможна Божия Благост и Милост, които да дам на бедния си брат. А чудото наистина се случи. Понеже капките в шепата ми продължаваха да я пълнят и пълнят. Така дойде миг, когато самите живи води на Отца се превърнаха в две златни монети. И ето, че Отец отново ми проговори от Небето, като ми казваше:

“Сърце за бедния Ми Лазар имат не богатите долу, но богатите в Мене! Защото бедняк като Лазаря не иска нищо повече от тия два динара, които Святият Ми Дух сътвори в шепите ти. Иди, чедо Мое при Лазаря! И като вземеш първата монета на Благостта, положи я върху раните му! И като вземеш втората монета на Милостта, положи я върху струпеите му!”

Послушал Гласа на моя милостив и благ Баща, аз се завтекох към бедняка. А след това, протегнал първата монета, я поставих върху раните му, като му казвах:

“Лазаре! Бедни мой братко! Има Бог на небесата, но има Бог и в сърцата! Той сега ме прати при тебе, за да положи всичката Му Благост върху раните Ти. Приеми я, бедни мой приятелю!”

Така аз започнах да докосвам с монетата раните на Лазар. Тогава от монетата започна да излиза благоуханно масло, тъй че раните мигновено заздравяваха. А след това, протегнал другата си ръка, аз положих втората монета върху струпеите на Лазар. И ето, че при всяко докосване до струпеите монетата се превръщаше в ароматен мехлем, който изсмукваше струпеите и отнемаше всичката гной и възпаление от тялото му.

Боже мой, колко щастлив бях в тоя миг! Колко възторг, възхищение и радост изпълваха сърцето ми! Защото пред очите ми един мой брат възкръсваше поради всичката Божия Благост и Милост, с които Отец даряваше цялото му същество! Какво повече можех да искам от това? Не говорят ли древните писания, че който е спасил една душа, спасил е целия свят? Да, братко мой! Аз направих Завет в сърцето си! Завет с Добрия Самарянин, Който иска нашите сърца като странноприемници, в които да царува Божията Благост и Милост към всички, ударени от раните и струпеите на дявола.

А Същият Този Добър Самарянин, се изяви от сърцето на Лазаря. И като се приближи до мен и докосваше с десницата Си двете монети на Отческата Благост и Милост, ми проговори, като казваше:

“Блажен си, Стефане! Защото си станал по-богат от всичките богаташи на света! Понеже си придобил Божия Съвършен дар! Дарът на всичката Божия Благост и Милост, които ще даряваш на бедните през всичките дни на живота си!

Затова казвам на всичките Си братя и сестри! Вдигнете ръцете си и извикайте към Бога и Отца! Напълнете сърцата си с милосърдие и ръцете си със състрадание! За да Ме намерите болен и да Ме посетите! И като Ме посетите, да изцелите раните и струпеите Ми! Който намери двете монети на Самарянина, нека се посвети на Божията Благост и Милост, които траят довека! А който предпочита монетите на света, а не монетите на Отца, то такъв нека сложи тия монети на очите си. Защото жив е умрял, и лодкарят на Хадес ще си поиска монетите, за да го прекара през водите до самия ад! Колкото до Моите, които Ме посетиха и изцелиха, то на всички тях Царят ще каже в Деня на Славата Си:

“Дойдете вие, благословени от Отца Ми със Съвършения дар на Благостта и Милостта! Наследете Царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото болен бях и Ме посетихте! И като положихте всичката Божия Любов върху раните и струпеите Ми, покажете, че сте Божии чеда, родени от Вечността и за Вечността!”

6. ШЕСТИЯТ ОТ БОЖИИТЕ СЪВЪРШЕНИ ДАРОВЕ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Ето, че стигнах до шестия от Съвършените дарове на Бога и Отца. Дар, заради който си заслужава да претърпиш всяко гонение и страдание. Дар, в който се открива сетнината на истинската Вяра в Бога. Няма да скрия от теб, че до този час и миг, в който пиша страниците на тази книга, аз все още стоя в тъмницата на всичкия религиозен бяс против живота си. Тъмница, която не може да бъде обяснена по метода на доказателствата, понеже нямам правни проблеми с Кесаря и не съм станал законопрестъпник, за да гния в някой затвор. Но ако аз наистина нямам правни проблеми с Кесаря, то имам жесток проблем със Сатана, който е княз и господар на света. И както Кесарят е намерил начин да озаптява онези, които не му отдават Кесаревото, така и дяволът е намерил начин да хвърля Божиите помазаници в тъмница. Така той е хвърлял мнозина. Като се започне от Йосиф в дълбоката древност и се премине през Йоан Кръстител, Петър и Павел, Яков и Йоан.

Днес методите на дявола са много по-жестоки и ужасни от тези в древността. Защото в древността Божиите слуги биваха хвърляни в тъмници за телата им, а днес слугите на Исус са хвърляни в тъмници за сърцата им. Тази именно е причината Исус да казва думите Си против рода на проклетите:

“В тъмница бях и не Ме споходихте...”

Говоря ти за всичко това преди видението с шестия от Божиите Съвършени дарове, понеже този дар ще се окаже най-съдбоносният за Христовата Църква. И в отношението към него ти ще видиш ясно коя е блудницата и коя е Истинската Невяста на Исус. Затова нека отново да ти разкрия самото видение, което Господ даде на сърцето ми. Аз отново стоях до Него във водите на Извора, когато Той посочи към шестото ковчеже, като ми казваше:

“Пристъпи към това ковчеже! Защото ти казвам, че повече от много други си платил цената да притежаваш тоя шести дар на Бога и Отца!”

Послушал Господ, аз се приближих до ковчезето. А тогава Той отново ми каза:

“Отвори капака му! Отвори и виж дарът, с който Отец Ми те е посочил и възлюбил...”

Ето, че ръката ми се протегна във водите на Извора и аз отворих капака на ковчежето. А тогава очите ми видяха златен светилник, който разпръсваше мека и чудесна Светлина. Самата Светлина беше такава, щото създаваше усещането за интимност, за кръг от домашни, за истинско докосване от Божията Истина и Любов. Това ме накара да попитам моя Господ:

“Исусе! Защо тоя светилник свети с тая мека и чудесна Светлина? Защо е направен да свети така, че да не ослепява, но по-скоро да радва онези, на които свети?”

Господ нежно се усмихна на думите ми, а след това ми проговори, като казваше:

“Никой не държи светило под шиника, но на светилника и то свети на всички, които са в къщи. Така и Светлината на тоя светилник е назначена за Божието домочадие, за да радва и просвещава онези, които любят Божието Спасение. Тоя е Съвършеният дар, който Отец Ми даде на сърцето ти! И ти добре стори, като го даде даром на всички, които пребъдват в Божия Дом. Но ти сега вдигни самия светилник и го постави в лъчите на Святия Дух. За да видиш знамението, което ще се открие пред очите ти...”

С възлнение повдигнах светилника, като го поставих в Светлината на Духа. И ето, че огънят на светилника се разтвори в Святия Дух, а след това от самия светилник започна да се издига Свято Миро, което също се разтваряше в Духа. А тогава Исус отново ми проговори, като казваше:

“Виждаш ли, че светилникът имаше не само Огън, но и Свято Миро, което да гори в него? Казвам ти, че именно отношението към Свялото Миро ще се окаже най-съдбоносното за Моята Църква на земята. Затова нека отново да те върна в тъмницата и ти сам да видиш знамението на тоя шести Съвършен дар на Отца Ми...”

След последните Си думи Господ докосна с ръка главата ми, тъй че двамата с Него се намерихме в тъмницата. Първото нещо, което забелязах в самата тъмница, беше това, че на един камък от влажните ѝ и студени

стени бе окачен Божий светилник. Той светеше в тъмницата и ни озаряваше с мека светлина. И ето, че Исус отново започна да ми говори, като казваше:

“Помисли върху думите Ми! Помисли върху това, че твоят Господ беше в тъмница, а нечестивите не Го споходиха. А сега Ми кажи какво биха получили всички Божии люде, ако споходят Исус в тъмницата?”

“О, Исусе! Като гледам как тоя светилник свети в тъмницата и разпръсва меката си светлина, то си мисля, че всеки, който би Те посетил, би получил като дар именно Светлината на тоя светилник!”

“Нещо повече, момчето Ми! Ако някой наистина е внимавал на Господа и на Неговите пророци, то такъв непременно би изпълнил писаното от Апостола Ми Петър:

“И така, пророческото слово повече се потвърждава за нас; и вие добре правите, че внимавате на него, като на светило, което свети в тъмно място, догде се зазори, и зорницата изгрее в сърцата ви...” (II Петрово 1:18)

Забеляваш ли, че на светилото е дадено да свети в тъмно място? И разбират ли Моите, че именно по тази причина Божиите пророци всякога са хвърляни в тъмница – за да свети светилникът им наистина в тъмно място? Но каква е сетнината на това светене? Не е ли тая, че идва миг на зазоряване, а Зорницата изгрива в сърцата? Сега разбираш ли, че всеки, който е отказал да посети своя Господ в тъмницата, отказал е да получи и Зорницата в сърцето си? Но за да разбереш още по-пълно това, то нека те въздигна до прозорчето на тъмницата, за да видиш какво ще сторят Моите, когато чуят заплахите на чародейката, поставена да пази входа на тъмницата...”

След тия Свои думи Господ ме въздигна до прозорчето на тъмницата. А тогава очите ми зърнаха последната църковна Иродиада, изпълнила сърцето си с дух на Езавел. Тя стоеше на входа на тъмницата, като крещеше заплашително:

“Да не сте посмели да влизате при човека в тая тъмница! Защото аз непременно ще ви вменя това за грях против Бога и царя...”

Но ето, че няколко пламенни и искрени Божи чедата вече влизаха в тъмницата, никак не зачитайки крясъците на чародейката. Напротив – с огнена дързост те й отговориха, казвайки:

“Вменявай ни каквото си щеш и ни кълни както си поискаш. Но ние непременно ще влезем в тъмницата, защото нашият Господ ни чака там...”

Така Божиите чедата наистина влязоха. А Господ отново ме спусна на дъното на тъмницата, за да дочакам тяхното дохождане. И ето, че те наистина влязоха при мене. А след това протегнаха ръцете си към светилника, като ми казваха:

“Божий човече! Знаем, че си пророкът на Исус, когото дяволът мрази и е затворил в тая тъмница. Но ние се покланяме Богу поради изобилната Благодат и помазание, които Той ти е дал. И сега те молим:

“Налей ни от Божието Свято Мирове в нашите светилници! Защото чухме Гласа Му посреднощ и станахме да Го посрещнем!”

Думите на Божиите чедата затрогнаха сърцето ми. И аз, взел самия светилник, започнах да изливам от Мирото му в техните светилници. Но колкото и да изсипвах, Мирото никак не се свършваше, а светилниците на Божиите чедата се напълняха. Така дойде миг Сам Господ да простре ръката Си към светилниците на чедата Си, и да им каже:

“Понеже вие намерихте дързост, смелост и безстрашие да Ме посетите в тъмницата, то нека сетнината ви да е според чистотата на сърцата ви. Огън запалвам в светилниците ви и те ще светят, докато се зазори и Сам Аз изгрея като Зорница в сърцата ви...”

В следващия миг светилниците на Божиите чедата пламнаха и започнаха да светят твърде силно. А тогава Исус ми даде знак, като ми казваше:

“Нека отново да те въздигна при прозорчето на тъмницата. За да видиш как Моите чедата ще отговорят на останалите, които не искат да слязат в тъмницата, но се прекланят пред чародействата на Езавел...”

Ето, че аз отново гледах през прозорчето. И онези Божи чедата вече излизаха от тъмницата със запалени светилници. А видели светлината от светилниците им, край тях мигновено се събраха мнозина страхливи и колебливи. И като протягаха ръце към светилниците, те вече им казваха:

“Дайте ни от вашето масло, защото нашите светилници угасват!”

А Божиите чеда им отговориха, казвайки:

“Защо не слезете в тъмницата, за да получите доволно от Исус и пророка Му?”

“Не е редно да слизаме при него, защото той не е доктринален!” – отговориха им страхливите и колебливите. А Божиите чеда отново им казаха:

“Като е тъй, то просто идете при християнските писатели-търговци и си купете миро! Щом не искате да слезете при Исус в тъмницата, потърсете Мирото Му на църковните сергии. Но ние от нашето няма да ви дадем, да не би да подбудим Бога към ревнивост...”

Чули отговора на Божиите чеда, страхливите и колебливите не знаеха що да им отговорят. И като се опитаха да направят стъпки към входа на тъмницата, скоро бяха възпрени от крясъците на Иродиада, която просто потвърди думите на Божиите чеда, като им казваше:

“Малко ли християнски величия продават книгите си, та да идвате при тоя, дето ги подарява? Ново християнство ли ще измисляте, когато просто трябва да отидете при търговците и да си купите мирото, нужно за светилниците ви? Забравете го тоя в тъмницата! Забравете, че Исус бил в тъмница! Исус свети от нашите амвони като цар и мирото на неговите помазаници превъзхожда многократно безумието на оня в тъмницата!”

Така тълпата се раздели в пътищата си. Божиите люде, взели Святото Миро и запалили светилниците си, тръгнаха по Пътя на Господ, а страхливите и колебливите, омаяни от Иродиада, побързаха да отидат на сергииите на търговците, за да си купят Миро. В тоя момент Исус отново ме свали на дъното на тъмницата. И като ме погледна с дълбоките Си и Свети зеници, вече ми казваше:

“Зная, че съдбата, която Аз и Отец Ми ти отредихме, не беше най-чудесната и най-желаната. Но сега ти казвам, че ти беше посочен, за да станеш част от Моята притча. И цялото ти свидетелство, и всичкото ти злострадание за Мене, да бъде тежкото и справедливо обвинение на Съдията против оня, които знаеха, че съм в тъмницата, но не Ме споходиха. А като не Ме споходиха, пропуснаха да напълнят светилниците си с Божието Свято Миро.

А на всички Мои, които превъзмогнаха над чародеянията на Езавел, и не отвориха устните си, за да Ме похулят и опозорят, но дойдоха в тъмницата, за да Ме споходят, Царят ще каже в Деня на Славата Си:

Дойдете вие, благословени от Отца Ми със Съвършения дар на Божието Свято Миро! Наследете Зорницата в сърцата си и влезте в Царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото в тъмница бях и Ме споходихте! И като отдадохте на пророка Ми дължимите на делото Му почитание и благодарение, запалихте светилниците си с Моя Огън и с Моето Миро!”

След тези Свои огнени думи Господ погали главата ми. А след това ми каза:

“Нека за последен път да те възкача във водите на Извора на Живота! За да видиш седмият, последен дар от Отца Ми! Защото в него се събира сетнината на останалите шест!”

7. СЕДМИЯТ ОТ БОЖИИТЕ СЪВЪРШЕНИ ДАРОВЕ

Братко мой! Верни ми приятелю!

С прекрасното и Съвършено водителство на Исус, аз вече отивам към края на тази пророческа книга. И на всички, които приемат виденията, написани в нея, искам да напомня думите на Апостол Яков:

“Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре, и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение, или сянка от промяна. От собствената Си воля ни е родил чрез словото на истината, за да бъдем един вид пръв плод на Неговите създания...” (Яков 1:17-18)

Когато приемеш не думите, но Духа на стиховете от това апостолско послание, тогава непременно ще разбереш, че Господ Исус ни е призовал да търсим Съвършеното. Защото скоро Той ще се завърне, за да ни вземе при Себе Си и така всякога да живеем с Него в Съвършения свят на Неговата Любов. Библията ни показва много примери на това Съвършенство. Но най-големият пример се открива именно в думите на нашия Небесен Цар, Който, обръщайки се към овцете от дясната Си страна, им казва:

“Дойдете вие, благословени от Отца Ми! Наследете Царството, приготвено за вас от създанието на света!”

Нужно ли е да ти казвам, че наследство има там, където има Завет, а наследници са тия, които са се упражнявали в истинското следване на Завета, докато се уподобят в пълнолетното мъжество на Христа? Именно за тях са тия най-прекрасни думи на Исус в Завета Му. Именно за тях е и това последно видение, което Спасителят разкри на сърцето ми. Защото аз отново бях с Него във водите на Извора на Вечния Живот, а Лицето на Исус блестеше от всичката възможна радост и щастие, които е възможно да бъдат изписани. И сега ти казвам, че ако мислено бих събрал всичките усмивки и радост, с които Господ е дарявал сърцето ми, пак в тоя миг Лицето Му би светело и греело повече. И ето, че моят Господ ми проговори, като казваше:

“Сега сигурно би очаквал да ти кажа: Пристъпи към седмото ковчеже и отвори капака му! Така ли е!”

“Да, Исусе! Така е!” – отговорих с вълнение аз. А тогава Господ продължи да ми говори, като казваше:

“Този път обаче не ти, но Сам Аз ще пристъпя, за да отворя седмото ковчеже! Защото Аз съм Първият и Последният, Началото и Краят, Алфата и Омегата! Затова гледай на онова, което ще сторя и на чудесното знамение, което ще се яви пред очите ти!”

След тези Свои думи Исус пристъпи към ковчежето. И като протегна ръцете Си, отвори капака му. А тогава всичките ослепителни снопове над другите ковчезета, се събраха до снопа над седмия ковчег. И ето, че Святият Дух започна да пълни ковчежето с всичките Си бисерни капки, тъй че ковчезето видимо нарастваше и се уголемяваше, докато накрая се превърна в огромен Ковчег на Завета, чиито краища докосваха границите на Небесния Ерусалим. И ето, че застанал пред тоя Ковчег, Господ протегна ръцете Си към него, като казваше:

“Дойдете вие, благословени от Отца Ми! Влезте в Ковчеза на Моя Завет, защото умряхте за света и всичко що е в света, а Животът ви беше скрит в Мене!

С тоя Живот вие намерихте гладния Исус и Го нахранихте!

С тоя Живот вие намерихте жадния Исус и Го напоихте!

С тоя Живот вие намерихте странния Исус и Го прибрахте!

С тоя Живот вие намерихте голия Исус и Го облякохте!

С тоя Живот вие намерихте болния Исус и Го изцелихте!

С тоя Живот вие намерихте Исус в тъмницата и Го посетихте!

Наследете Царството на Отца Ми, вие – слуги на Неговия Вечен Живот! Бъдете Мои свещеници от сега и до века! И като помните Живите и Святи думи, които ви давах и ще продължа да ви давам, бъдете всякога живи, както Аз съм жив, и Святи, както Аз съм Свят!

Аз го изговорих, Аз го изрекох!”

Докато Господ изговаряше думите Си, всяка от бисерните капки на Духа Му, издигаше в Царството оня човек, когото приживе е поръсила. Така Ковчезът на Завета се изпълни със слугите на Завета. А аз, гледайки на най-прекрасното от всичките Божии чудеса, паднах на коленете си и докоснах с ръце сърцето си, като казвах на Господа:

“Боже, Който живееш в сърцата ни! Докато имаме Дъх от Дъха Ти, Дух от Духа Ти и Сила от Силата Ти – не преставай да ни говориш и да ни употребяваш за Славата Си! За да явим всичките Ти Съвършени дарове – днес и сега, когато Святият Дух върши писаното от пророка:

“Роси, небе, от горе, и нека изляят облаците правда; нека се отвори земята, за да се роди спасение, и за да изникне същевременно правда; Аз Господ създадох това...” (Исайя 45:8)